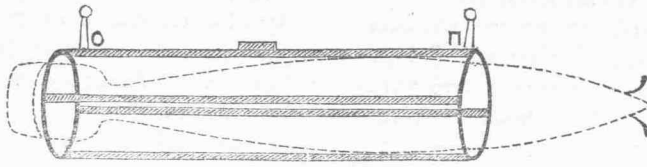

καὶ τὸ ἐλατήριον τῆς σφύρας Θ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐκσφενδονιζομένη καὶ τρέχουσα ἡ τορπίλλη ἐπικυροῦσι ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου τὴν βελόνην τοῦ πιστολίου αὐτῆς Α, καὶ ἀναφλέγει τὸ καψύλιον, ὅπερ μεταδίδει παραχρῆμα τὴν ἀνάφλεξιν ἐντὸς τῆς ἀποθήκης τῆς βαμβακοπυρίτιδος, καὶ ἐπιφέρει τὴν ἔκρηξιν τῆς τορπίλλης, ἣτις πάραυτα μεταβάλλει εἰς θρύμματα τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον. Τὸ αὐτὸ δὲ συμβήσεται καὶ ἐὰν ἡ ἐπικυροῦσι γείνη ἐπὶ τῶν αἰκίδων α α (Σχῆμα 1).

Ἡ ταχυτικὴ δύναμις τῆς τορπίλλης Whitehead ἀναλογεῖ πρὸς 20 ἕως 22 μίλια τὴν ὥρην καὶ διαρκεῖ πλέον τοῦ ἐνὸς τετάρτου, ἢ δὲ παρκε-

τροπῇ αὐτῆς εἰς ἀπόστασιν 500 μέτρων εἶναι μόνον 0μ, 50.

Τὸ σύστημα τοῦτο δύναται νὰ ἐκσφενδονίζε-ται καὶ ἐκ τοῦ πλοίου, τοποθετουμένου ἐπ' αὐτοῦ καταλλήλως τοῦ ἐκσφενδονιστικοῦ σωλήνος, ἢ ἐκ τῶν σταθμῶν τῶν δεσποζόντων τῶν βυθιζομένων ἀμυντικῶν τορπίλλων. Ἐν ταῖς τορπιλλοφόροις μάλιστα εἰθισ-ται νὰ αἰωρῶσιν ἔξωθεν εἰς τὰ πλευρὰ αὐτῶν τὴν τορπίλλην Whitehead ἐντὸς κανόνος ἢ σκελετώδους σωλήνος Ο Π (Σχῆμα 3), ὃν καταβιβάζουσιν ἐν τῷ ὕδατι δίκην λέμβου, καὶ ἀπολύουσι τὴν τορπίλλην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

* I

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Γονιμώτατος καὶ δημοτικώτατος πάντων τῶν συγχρόνων Ἕλληνων μυθιστοριογράφων εἶνε ὁ Κάρολος Δίκενς. Ἐγενήθη τῇ 7 Φεβρουαρίου 1812. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὑπάλληλος ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ναυτικῶν, διέμενε τότε ἐν Πορτσμουθῆ. Τὰ ἔχνη τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας παρέμειναν ζωηρότατα παρὰ τῷ περιφανεῖ συγγραφεῖ. Ὅπως ὁ Οὐάλτερ Σκὼτ ἀνεμνήσκειτο τῶν παραδόξων ἱατρικῶν, ἅπερ ἐπέθετον ἐπὶ τοῦ πάσχοντος αὐτοῦ ποδός, ὅτε ἦτο τριετής, καὶ πῶς τὸν ἐσπαργάνουν δι' ἀρνείου δερμάτος θερμοῦ, οὕτως καὶ ὁ Κάρολος Δίκενς ὠμίλει μετ' εὐχαριστήσεως περὶ τοῦ κηπαρίου, ἔνθα τὸ πρῶτον ἐβημάτισεν, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς τροφοῦ του, ἐπιβλεπούσης αὐτὸν διὰ μιᾶς θυρίδος τοῦ μαγειρείου, περὶ τῶν γευμάτων του μετὰ τῆς προσούτερας του ἀδελφῆς, περὶ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἶδε τὸ πρῶτον στρατιώτας γυμναζομένους, καὶ τῷ ἐνεποίησε τόσον παράδοξον ἐντύπωσιν τὸ θέαμα τοῦτο. Διηγεῖτο ἐπίσης πῶς τῷ 1814 ἀφίκετο εἰς Λονδίνον μετὰ τῶν γονέων του ἐνῶ ἔπιπτε χιῶν. Ἐκ Λονδίνου ὁ πατὴρ τοῦ Δίκενς ἐστάλη εἰς τὸν ναύσταθμον τοῦ Τσάθαμ. «Ἐκεῖ, ἔλεγε βραδύτερον ὁ Κάρολος, κάποιος—πολλὰκις ἠρώτησα ἐμαυτὸν ἀπορῶν ποῖος ἦτο καὶ ποῖαν ὁδὸν ἐτράπη μετὰ τὸν θάνατόν του,—μοὶ ἔμειπεν ἠρέμα τὸν ὕμνον τῆς ἐσπέρας, καὶ ἔκλαιον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, εἴτε ἐκ τύψεως συνειδή-τος ἐπὶ τῷ ὅτι ἐλάττισα τὸν μὲν, εἴτε ἐκ λύπης διότι μ' ἐπέειραξεν ὁ δὲ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας».

Ἡ οἰκία, ἣν κατόκου οἱ Δίκενς ἦτο λευκῆ, δι' ἀσβέστου ἐπιχειρισμένη, εἶχε δὲ κηπῶριον ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἦτον ἀπλουστάτη ἀλλ' εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ἐπὶ τῆς μεγάλης λεωφόρου, ἠγειρετο ἐν θελκτικῇ τοποθεσίᾳ, ὡ-

ραῖον οἶκημα, ὅπερ ὁ μικρὸς Κάρολος ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν ν' ἀγοράσῃ ὅταν θὰ ἐμεγάλωνε. Τὸ ὄνειρον τοῦτο, ὅπερ ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῆ βραδύτερον, ἐνέπλησε τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν· κατόπιν ἔγραψε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ πρωτοτυπίας μίαν ὄπτασίαν, ἣν ἐνεπνεύσθη ἐκ τῆς παιδικῆς ταύτης ἡλικίας τῆς παραδόξου καὶ μελετηρῆς.

«Ἐβρισκόμην εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ μεταξὺ Γκορβεζοῦρ καὶ Ῥότσεστερ δρόμου· ὁ ποταμὸς κλύρνετο ἐφ' ὅσον ἐξετείνετο τὸ βλέμμα του, ἔφερε δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν πλοῖα μὲ ἰστία λευκὰ, ἢ καταμέλανα ἐκ τοῦ καπνοῦ· αἴφνης διέκρινα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ παράδοξον παιδίον :

«Αἱ! παιδί! τῷ ἐφώνησα, ἀπὸ ποῦ εἶσαι :

— Ἀπὸ τοῦ Τσάθαμ, μοὶ ἀπήντησε.

— Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ ;

— Πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον.

«Ἐπλησίασα πρὸς αὐτὸ καὶ ἐθαδίσκαμεν ὁμοῦ :

Μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον ἐπανάλαβε :

«Ἐρθάσαμεν εἰς τὸν λόφον, ὅπου ὁ Φάλσταφ ἦλθε νὰ ξεγυμνώσῃ τοὺς ταξιδιώτας ἐκείνους, ἕξυρεις, κ' ἔπειτα ἔφυγε.

— Τὸν γνωρίζεις σὺ τὸν Φάλσταφ ;

— Πολὺ καλὰ μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς.

Ἐγὼ τώρα πλέον εἶμαι γέρον· εἶμαι ἐννέα χρόνων· ἀναγινώσκω πολλῶν εἰδῶν βιβλία· ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, ἄς σταματήσωμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, καὶ παρατηρήσετε ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖνο τὸ ὄρατο ἴσπητι.

— Σοὶ ἀρέσκει ; ἠρώτησα.

— Ὁ! πάρα πολὺ, κύριε. Ἀπὸ τότε, ποῦ

1. Ὁ Φάλσταφ εἶνε πρόσωπον τοῦ Σκίτσπηρ «τέρας κατὰφορτον πάγου», ἀνθρώπος ἐν σχήματι πίθου, παχὺς βουῆς μὲ παραγεμισμένην κοιλίαν· τοιαύτη εἶνε ἡ ἀπεικόνισις του ἠθικῶς εἶνε ἀνάλογος τῷ φυσικῷ «λαίμαργος, ὀκνηρὸς, ματαιόδοξος, ἀρπαξ». Ἡ παράδοσις βεβαίαι ὅτι ὁ Φάλσταφ οὗτος κατόκησε πράγματι τὰς ἀκτῆς ἐκεῖνας.

πως διδάξῃ τὴν νεήλυδα νὰ δέξη τὸν κόμβον τοῦ σπάγου. Ὄνομάζετο Βὸβ Φάγγεν' τὸν ἀνευρίσκομεν δ' ἐν τῷ διηγήματι *„Olivier Tonlet“*. . . Ὁ Λάμερτ εἶχε προτείνει εἰς τὸν γαμβρόν του νὰ ἐπιτρέπη εἰς τὸν Κάρολον ν' ἀκούῃ μαθήματα ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἄχρι τῆς μιᾶς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνεβιβάζετο πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ καταστήματος. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ μικρὸς Δίκενς ἠναγκάσθη νὰ μετενέγκῃ τὰ δοχεῖά του, τὰ φύλλα τοῦ κυανοῦ καὶ τοῦ δι' ἐλαίου ἠλεωμένου χαρτίου του καὶ τὰ σήματα του εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν, ἔνθα εἰργάσθη παρὰ τὸν Βὸβ Φάγγεν καὶ ἕτερόν τινα ἀγυιόπαιδα, Γερὴν καλούμενον. Ὁ Βὸβ Φάγγεν ἦτον ὄφρανος, καὶ κατῴκει παρὰ τῷ γαμβρῷ του λεμβούχῳ τοῦ Ταμέσως· ὁ πατὴρ τοῦ Γερὴν ἦτο πυροσβέστης, προσκεκολλημένος εἰς μικρὸν τι θέατρον, ἐν ᾧ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Γερὴν ὑπεκρίνετο τοὺς διαβολίστικους εἰς τοὺς μίμους.

»Οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ ἐκφράσῃ, διηγήθη βραδύτερον ὁ Δίκενς τὴν μυχίαν ἀγωνίαν, ἣτις κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου, ὅτε ἠσθάνθην ὅλας τὰς ἐλπίδας ὑφ' ὧν ἐλίκνιζόμην νὰ γίνω σοφὸς καὶ διαπρεπὴς ἄνθρωπος, σθένουμένος ἐν ἐμοὶ μίαν πρὸς μίαν. Τοσοῦτον βαθέως ἐνετυπώθη εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ ὀδύνη καὶ τὸ αἰσχος, ὥστε σήμερον ἔτι, ἐνδοξος, ἀγαπώμενος, εὐτυχὴς, συμβαίνει νὰ λησμονῶ εἰς τὰς ὄνειροπωλήσεις μου ὅτι ἔχω γυναῖκα καὶ τέκνα προσφιλῆ, καὶ ὅτι εἶμαι μάλιστα ἀνὴρ, καὶ φέρομαι ἀπελπὶς πρὸς ἐκείνην τοῦ βίου μου τὴν ἐποχὴν.

»Ἡ μήτηρ μου, αἱ ἀδελφαὶ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου διέμενον μακρὰν. Θὰ μοι ἦτο δὲ λίαν δυσχερὲς νὰ μεταβαίνω εἰς τὴν οἰκίαν ἢν κατοικοῦμεν, καὶ νὰ ἐπιστρέφω κατὰ τὸ τεταγμένον χρονικὸν διάστημα τοῦ γεύματος. Ἐπερον λοιπὸν μετ' ἐμοῦ τὸ γεῦμά μου, ἄλλοτε δ' ἠγόραζον ἕκ τινος μαγαζείου τῆς γειτονείας ἄρτον δέκα λεπτῶν μὲ μικρὰν μερίδα βοείου κρέατος ἢ ὀλίγου τυρίου. Ἐπινον δὲ καὶ ἐν ποτήριον ζύθου εἰς ἐν ἄθλιον παλαιὸν καπηλεῖον εἰς τὴν ἐτέραν πλευρὰν τῆς ὁδοῦ κείμενον».

Ἦτο τόσον μικρόσωμος ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν του, καὶ ἐφαίνετο τοσοῦτον δυστυχὴς μὲ τὰ ἐφθαρμένα ἐκείνά του ἐνδύματα, ὥστε οἱ μὴ γνωρίζοντες αὐτὸν δὲν ἐφρόντιζον ποσῶς νὰ τῷ δώσωσι ζύθον. Μίαν ἑσπέραν ἠθέλησε νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἐπετηρίδα τῶν γενεθλίων του ἢ ἄλλην τιὰν ἀξιωμανηθέντων χρονολογίαν, ζητῶν ποτήριον ζύθου ale καὶ ἀπὸ τὴν καλλιτέραν ποιότητα. Ὁ κάπηλος τὸν παρετήρασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μετὰ παραδόξου μειδιάματος· εἶτα δ' ἐκάλυψε τὴν γυναῖκά του.

»Ἀναπολῶ εἰσέτι, διηγεῖτο βραδύτερον ὁ Δίκενς, τὸν κάπηλον μὲ τὰς χεῖριδας τοῦ υποκα-

μίστου του, τὴν γυναῖκά του μὲ τὸ ἐργόχειρον, καὶ ἐμὲ αὐτὸν λίαν τεταραγμένον ἐκ τῆς περιεργίας των, ἀποκρινόμενον ὅσον κάλλιον ἠδυνάμην εἰς τὰς ἐρωτήσεις των περὶ τοῦ ὀνόματός μου, τῆς ἡλικίας μου, τοῦ ἐπαγγέλματός μου, διὰ τρόπου ὥστε οὐδένα νὰ προσβάλλω. Μοὶ ἔδωκαν ζύθον, ὅστις δὲν ἦτο νομίζω πολὺ δυνατὸς, καὶ ἡ κάπηλος κλίνας μοὶ ἔδωκεν ἐν φίλημα, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐκπληξίς καὶ συμπάθεια, ἀλλὰ πρὸ πάντων πολλὴ ἀγαθότης γυναικεῖα. . .»

Ἐστία τὸ τέλος

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ H. Taine].

Οὐδεμία ἀνθρωπίνη ὑπαρξις ἐνοήθη ὑπ' οὐδεμιᾶς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Τὸ πολὺ πολὺ ἐκ συνηθείας, ὑπομονῆς, συμφέροντος, φιλίας, ἀνέχονται καὶ ὑποφέρουσι ἀλλήλας.

Τὸ νὰ δώσῃ τις εἰς γυναῖκα συλλογισμὸν, ἰδέας, πνεῦμα, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἔδιδε μαχαίριον εἰς χεῖρας παιδίου.

Ἡ αὐθεντία ἀνετρέπη ἐν τῷ γάμῳ. Ἐξημερωθέντων τῶν χαρακτήρων, ὁ ἀνὴρ δὲν εἶνε πλέον ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὅπως ὑποφέρῃ τὴν θλίψιν τῆς γυναικὸς· ὑποχωρεῖ ἐξ οἴκτου. Ἐπαυξηθείσης τῆς ἐργασίας ὁ ἀνὴρ εἶνε τοσοῦτον καταπεποννημένος, ὥστε δὲν δύναται ν' ἀνθίσταται εἰς τὴν ὀχληρὰν θέλησιν τῆς γυναικὸς· ὑποχωρεῖ ἐκ κοπώσεως.

Ὅσαι φυλαὶ τόσοι καὶ ἔρωτες. Ὑψηλὸσωμός τις Γερμανὸς, σοφὸς, ἐνάρετος, φλεγματικὸς ἔλεγε μιᾶ τῶν ἡμερῶν: Αἱ ψυχαὶ εἰσὶν ἀδελφαὶ ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσαι, αἵτινες ἄρα ὡς ἀναγνωρισθῶσι τρέχουσι πρὸς ἀλλήλας. Μικρόσωμός τις Γάλλος, ξηρὸς, αἱματώδης, πνευματώδης, εὐστροφος, τῷ ἀπήντησε: «Ἐγετε δίκαιον, εὐρίσκομεν πάντοτε ὑπόδημα διὰ τὸν πόδα μας».

Ὅσαι φυλαὶ τόσαι καὶ φαντασίαι· ἴδετε τὸν ὄρισμὸν τοῦ εὐτυχοῦς ἀνθρώπου ἐν ταῖς παροιμίαις:

Ὁ Γάλλος λέγει: «Ἐγεννήθη κτενισμένος». — Καταφαίνεται ἡ μανία του πρὸς τὴν κόμωσιν, τὴν κομψότητα, τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις.

Ὁ Ἀγγλος λέγει: «Ἐγεννήθη μὲ ἀργυροῦν κοχλιάριον εἰς τὸ στόμα.» — Θετικὸς καὶ ἀδδιδράγος· καταφαίνεται ἡ τάσις του πρὸς τὰ φαγητὰ, τὴν καλὴν πέψιν, τὴν ἄνεσιν, τὸ σεβάσιμον ἐξωτερικὸν καὶ τὰ σκουδα.

Ὁ Γερμανὸς λέγει: «Ἐγεννήθη ἐντὸς δέρματος εὐτυχίας». Ἀοριστολόγος, κυλιόμενος ἐν τῇ χυδαιότητι καὶ τῷ μαγειρείῳ. Ὁ ἄλλαντοπώλης ἰδεολόγος.

1. Τοῦ διηγήματος· τούτου μεταφράσιν ἐδημοσίωσεν ἡ Ἐστία.